

MR. P.C. VAN AS
MR. A.R. VAN ROO
MR. C.M. DE VRIES
MR. DR.S. P.B.P.H.M. BOGAERS
MR. M.P.L.M. BUIJSROGGE
MR. D.R. SIMMELINK
PROF. MR. G.J.H. VAN DOOF
MR. I. JANSSEN
MR. F.T. VAN BENTUM
MR. I.J.P. SELDERS
MR. E. PEIJTEN
MR. S. SIE
MR. F.J.G. VAN HOUT
MR. I. JONK
ADVOCATEN EN PROCEURERS
J.T.M. KOENIGTS
CEO DE BUREAU

VAN AS c.s.
ADVOCATEN

De Weddele heer J. Maria Sison
Roosevellaan 778
3526 BK UTRECHT

SCHAKELSTEDEN 1-3
3431 DE NIEUWEGEIN
POSTBUS 217
3430 AE NIEUWEGEIN
TEL. 030-60 12 922
FAX 030-60 09 166
info@vanasadvocaten.nl

Nieuwegein, 11 oktober 2002
MvdZ

Geachte heer Sison,

Inzake: de heer Sison / Staat

In aansluiting op mijn schrijven aan U van 23 september 2002 stuur ik U hierbij een afschrift van de oproep van de Rechtbank te Rotterdam voor een zitting op vrijdag 15 november 2002 om 11.10 uur.

Zelf zal ik daar niet heen gaan. Eén en ander heeft betrekking op het indertijd door R.D. van As voor U ingediende verzoek, dat U hierbij nogmaals aantreft, teruggezonden door de Rechtbank Rotterdam aan mij van 23 september 2002. Waar Robert van As die stukken heeft bewaard, is ons onbekend. Ik weet ook niet in hoeverre één en ander is aangevuld. Waarschijnlijk heeft U het volledige dossier thuis. Ik zie geen kans met enig succes één en ander voor U te behandelen.

Indien U meent die zaak te moeten afwikkelen, dan staat het U vanzelfsprekend vrij daar heen te gaan.

Met vriendelijke groet
en hoogachting,

P.B.Ph.M. Bogaers

Gerechtigd door het
Aanklagen van de
Ned. Orde van Advocaten

Rechtbank te 's-Gravenhage

zittinghoudende te Rotterdam
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 50957, 3007 BV Rotterdam

[] AANTEKENEN
[] PER FAX (030-6035223)

De heer mr. R.D. van As
Postbus 237
3430 AE Nieuwegein

Bezoekadres
Wilhelminaplein 100/125
Rotterdam
Telefoon (010) 297 12 34
Fax (010) 297 25 34
Rabobank 19 23 25 892

Onderdeel
Contactpersoon
Doordiennummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderschrift

Team 3 Vreemdelingenteam
mevr H. Muller

010-2972584
9 oktober 2002
procedurennummer 00 / 65547 OVERIO NAVE V1 DOK
casusnummer

Bij beantwoording de datum en
oms kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
hr.of behandelen.

het beroep van J.M. Sison

Geachte heer,

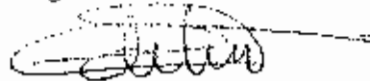
Hierbij deel ik u mede dat de rechtbank definitief heeft bepaald dat het
beroep zal worden behandeld ter openbare zitting van de rechtbank op vrijdag
15 november 2002, om 11.10 uur te Rotterdam, Wilhelminaplein 100 / 125.

Ik nodig u uit om daarbij aanwezig te zijn. U bent niet verplicht om ter zitting
te verschijnen, tenzij u naast deze uitnodiging een oproeping ontvangt. Uw
kosten worden niet vergoed.

U kunt getuigen en deskundigen ter zitting meebrengen of hen bij
aangetekende brief of deurwaardersexploît oproepen om ter zitting te
verschijnen. U dient daarvan uiterlijk een week voor de zitting aan de
rechtbank en aan de andere partijen mededeling te doen, met vermelding van
de namen en woonplaatsen van de getuigen en deskundigen. Aan de door u
opgeroepen of meegebrachte getuigen en deskundigen bent u een vergoeding
wegens reis- en verblijfkosten en tijdverzuim verschuldigd, die na de zitting
op uw verzoek ter griffie wordt vastgesteld.

Voorts maak ik u er op attent dat het onderzoek ter zitting zal plaatsvinden in de Nederlandse taal. Mocht dit bezwaren opleveren, dan kunt u een tolk oproepen of meebrengen. Mochten daaraan kosten verbonden zijn, dan zijn deze voor uw eigen rekening. Verweerder dient uiterlijk vier weken vóór de zittingsdatum een verweerschrift in te dienen onder gelijktijdige verzending van een afschrift aan de wederpartij. U kunt voorts tot tien dagen voor de zitting nadere stukken bij de rechtbank indienen onder gelijktijdige verzending van een afschrift aan de wederpartij.

Hoogachtend,

griffier E. de Wit

MR. P.C. VAN AS
MR. A.H. VAN RUD
MR. C.M. DE VRIES
MR. DRS. P.B.P.H.M. BOGACERS
MR. M.P.L.M. RIJSEBROGGE
MR. O.D. SIEMELINK
PROF. MR. G.J.H. VAN HOOF
MR. I. JANSSEN
MR. E.T. VAN BENTUM
MR. L.J.F. SELDERS
MR. E. FEJEN
MR. A. SIE
MR. T.J.G. VAN HOOF
MR. J. JONK

ADVOCATEN EN PROCEUREURS

J.T.M. KOEVOETS

CREA DE BMLAL

SCHAKELSTEDE 1-3

3431 HH NIEUWEGEIN

POSTBUS 217

3430 AP NIEUWEGEIN

TEL. 030-60 32 922

FAX 030-60 00 166

Info@vannascadvocaten.nl

VAN AS c.s.
ADVOCATEN

De Weddele heer J. Maria Sison
Rooseveltlaan 778
3526 BK Utrecht

Nieuwegein, 23 september 2002
MvdZ

Geachte heer Sison,

Inzake: de heer Sison / Staat

Op vrijdag 20 september 2002 heeft U mij telefonisch gesproken. Ik heb U geïnformeerd over het feit, dat ik niet in staat ben om U van dienst te zijn in de beschikkingen van augustus 2002. Ik heb U dringend verzocht een andere advocaat te zoeken.

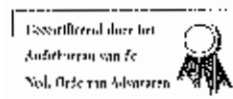
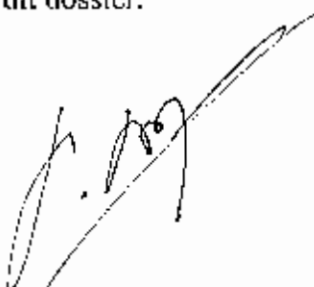
Tevens zend ik U hierbij een aantal stukken, die op 9 september 2002 naar ons kantoor zijn gezonden aan respectievelijk Mr P.C. van As en de heer R.D. van As. Ook treft U hierbij een afschrift van mijn schrijven van heden aan de Rechtbank aan.

Naar wordt vermoed, heeft U het volledige dossier, dat is ingeleid met een beschikking van 28 augustus 2000, in Uw bezit. Zodra antwoord is ontvangen van de Rechtbank, zal dit aan U worden doorgeleid. Ook in dit opzicht verdient het aanbeveling, dat dat dossier overgaat naar een andere advocaat.

Tot mijn spijt kan de heer R.D. van As vanwege zijn ziekte niet worden ingeschakeld bij het terugvinden van dit dossier.

Met vriendelijke groet
en hoogachting,

P.B.Ph.M. Bogacers

MR. P.C. VAN AS
MR. A.B. VAN ROO
MR. C.M. DE VRIES
MR. DR.S. P.B.PH.M. BOGAERS
MR. M.P.L.M. BUIJSROGGE
MR. D.B. SIEMELINK
PROF. MR. G.J.H. VAN HOOF
MR. I. JANSSEN
MR. G.T. VAN BENTUM
MR. L.J.P. SELDERS
MR. E. FEIJEN
MR. A. STE
MR. E.J.G. VAN HOUT
MR. J. JONK
ADVOCATEN EN PROCEDEES
J.C.M. KOEVOETS
OOITDESLAAN

SCHAKELSTEDEN 1-3
1411 HB NIEUWEGEIN
POSTBUS 237
3430 AB NIEUWEGEIN
TEL. 030-60 12 922
FAX 030-60 00 166
info@vanasadvocaten.nl

VAN AS C.S.
ADVOCATEN

De Edelachtbare Vrouwe/Heer Griffier
van de Rechtbank te 's-Gravenhage
zittingsplaats Rotterdam, Vreemdelingenkamer
t.a.v. mevrouw K.A. Dos Santos
Postbus 50957
3007 BV ROTTERDAM

Nieuwegein, 23 september 2002
MvdZ

Edelachtbare Vrouwe/Heer,

Inzake: de heer J.M. Sison / Staat
Uw kenmerk: 00/65547 OVERIO
Kenmerk Ministerie van Justitie: 8702.16.0027

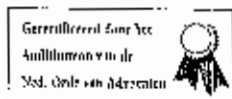
Hierbij laat ik U weten, dat Mr R.D. van As zeer ernstig ziek is en buiten staat is de belangen van de heer Sison nader te behartigen. Ik heb U hierover telefonisch bericht op vrijdag 20 september 2002.

Problematisch is, dat het dossier onder bovengenoemd kenmerk zoek is, althans op dit moment niet wordt teruggevonden. Ik ben U erkentelijk, wanneer U mij het beroepschrift, dat naar Uw zeggen is ingediend op 28 augustus 2000, aan mij kan worden gezonden, zodat duidelijk wordt om welke zaak het gaat.

Een afschrift van dit schrijven wordt per gelijke post van heden verzonden naar de Minister voor VZI.

Met vriendelijke groet
en hoogachting,
Uw E.A. dw.,

P.B.Ph.M. Bogacrs
i.o. Mr P.C. van As

Rechtbank te 's-Gravenhage

zittinghoudende te Rotterdam
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 50957, 3007 BV Rotterdam

De heer/mevrouw mr. R.D. van As
Postbus 237
3430 AE Nieuwegein

Sozoekadres
Wéihelmiraplen 100/125
Rotterdam
Telefoon (010) 297 12 34
Fax (010) 297 25 84
Rechtspraak 19 23 25 092

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afzender
Datum
Oms kenmerk
LW kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

mevr K.A. Dos Santos
1858

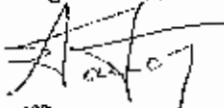
9 september 2002
procedurennummer 00 / 65547 OVERIO
casusnummer

het beroep van J.M. Sison

Geachte heer/mevrouw,

Met betrekking tot bovengenoemd beroep zend ik u hierbij een kopie van
nader ingekomen stukken: 20-1/m 34

Hoogachtend,

griffier

Bij beantwoording r/o datum en
oms kenmerk vermelden,
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

ONTVANGEN

Vreemdelingenkamer

07 JUNI 2001

10/10/BEROEP N.W./10/10/BEROEP N.W.

Postadres postbus 25650, 1070 AW Amsterdam

Bezoekadres

Parnassusweg 220

1076 AV Amsterdam

Telefoon (020) 541 2111

Fax (020) 541 2746

Fabricsirk 19.23.25.72R

De Staatssecretaris van Justitie | Immigratie- en
Naturalisatiedienst postadres postbus 3145
HOOFDDORP
p/a
Postbus 3145
2130 KC Hoofddorp

VERWERKT

Ondersdeel
Contactpersoon
Doorkasnummer(s)
Faxnummer afzender
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Vreemdelingenwet Bodenzaken
KCRSAB
020-541 2799/FAX2746

Bij beantwoording de
datum en oms kenmerk
vermelden.

Wilt u slechts één zaak
in uw brief behandelen.

6 juni 2001
procedurenummer 00 / 65517 OVERIO M2 G175
casusnummer
8702.16.0027

het beroep van I.M. Stson
justitienummer:

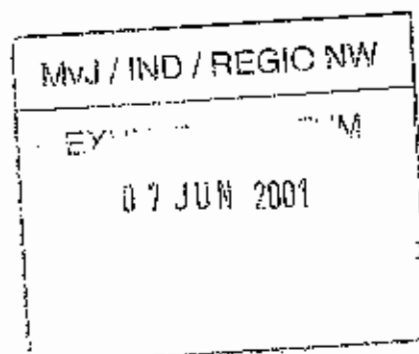
Geachte heer/mevrouw,

Inzake bovengenoemde procedure bericht ik u het volgende.

Aangezien niet deze rechtbank maar de rechtbank te Utrecht, postbus 13023,
3507 LA Utrecht, is aangewezen om het beroepschrift te behandelen, heb ik dit
aan laatstgenoemde rechtbank doorgezonden.

Hoogachtend,

griffier

**Aanvulling van het beroep
ex art. 8:1 Awb jo. art. 33a Vw
tegen niet-inwilliging van een
aanvraag om een verblijfsvergunning**

Aan de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam;
Sector Bestuursrecht; Vreemdelingenkamer

Postbus 75850
1070 AW AMSTERDAM

tevens per telefax nr. 020 - 541 27 46

Inzake: het beroep van J.M. Sison

Uw kenmerk: procedurenummer 00 / 65347 VRWET M2

E. A. College,

Bij brief van 25 augustus 2000 is op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie van 1 augustus 2000 (kenmerk IND: dossiernummer 8702-16-0027; CRV nummer: 801.781.4046), waarbij besloten is het bezwaar, dat namens eiser op 18 november 1998 is gemaakt, ongegrond te verklaren.

Deze dient ter aanvulling van het beroepschrift met de gronden, waarop het beroep berust.

Voor de (langdurige) voorgeschiedenis van deze procedure zij verwezen naar de inhoud van de processtukken zoals deze zijdens eiser bij brieven van 26 november 1996 en 9 juni 1997 achtereenvolgens aan Uw College en aan de Rechtseenheidkamer zijn gezonden. Genoemde processtukken dienden ter aanvulling van het op 12 augustus 1996 bij Uw College ingestelde beroep, dienend onder procedurenummer 96/8161 VRWET. Het beroep is vervolgens verwezen naar de Rechtseenheidkamer, waar het diende onder procedurenummer 97/4707 VRWET V11 V4 G17. De inhoud van de genoemde processtukken dient als hier geheel herhaald en ingelast te worden beschouwd.

1. Verblijfsaanspraken o.g.v. het (inter)nationale recht

1.1 Het eerste argument dat door verweerder wordt aangedragen ter onderbouwing van haar afwijzing van het door eiser gemaakte bezwaar, luidt dat noch het Vluchtelingenverdrag, noch artikel 3 EVRM zou nopen tot de verlening van een verblijfstitel aan eiser. Ter adstructie van deze stelling volstaat verweerder met een enkele verwijzing naar hetgeen dienaangaande is overwogen in de uitspraak van de REK van 11 september 1997 onder rechtsoverwegingen 14 en 15.

1.2 Genoemde uitspraak van de REK is gestuut op niet mis te verstane kritiek vanuit de doctrine: twee vooraanstaande rechtgeleerden hebben de uitspraak geannoteerd en zij zijn unaniem in hun oordeel dat zij als onbevredigend dient te worden gekwalificeerd. In zijn noot (JV 1998/8) stelt Boeles zelfs onomwonden dat de wending die de REK met haar uitspraak van 11 september 1997 aan de zaak van eiser heeft gegeven moeilijk te rijmen is met de eerdere beslissing in dezelfde zaak van de ABRvS van 21 februari 1995 (RV 1995, nr. 2). In zijn beide noten (RV 1997, nr. 9 en AB 1998/262) uit Vermeulen eveneens forse kritiek en met betrekking tot de cruciale overwegingen (r.o. 15) van de REK ten aanzien van de uitleg van het bepaalde in artikel 15, tweede lid, van de Vw., houdt hij het er zelfs maar op dat hier sprake is van een forse 'slip of the pen'.

1.3 Aangaande het door verweerder herhaalde argument van de REK in r.o. 14 van de uitspraak van 11 september 1997, als zou het vaste rechtspraak zijn van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens dat aan een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM geen aanspraak op een verblijfstitel ontleend kunnen worden, merkt Boeles in zijn noot onder een andere uitspraak van gelijke datum (JV 1998/6) onder punt 2 op:

"Deze opmerkelijke stelling van de REK wordt niet door de feiten gedragen. De standaardarresten inzake Soering (...), Cruz Varas (...) en Vilvarajah bevatten, voorzover ik kan zien, geen enkele stellingname van het Hof over de eventuele aanspraak op een verblijfstitel. Het Hof heeft zich in die arresten over de verblijfsvraag niet uitgelaten en heeft zich beperkt tot de kwestie van de toelaatbaarheid van uitlevering of uitzetting. Ook in recentere arresten is van een 'vaste rechtspraak' in de door de REK bedoelde zin geen sprake. Wel kunnen daarin aanknopingspunten worden gevonden voor uitbreiding

van de werkingsfeer van art. 3 buiten het in de eerste arresten gevormde stramien. (Etc.)"

1.4 Weliswaar heeft de ABRvS in een andere zaak overwogen, dat het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM een weigering van een *vergunning tot verblijf* niet in de weg staat indien uitzetting naar het land van herkomst niet aan de orde is, zulks doet niet af aan het feit dat dezelfde rechter in de zaak van eiser hij uitspraak van 21 februari 1995 tot het oordeel is gekomen dat het door verweerder gestelde belang niet kan leiden tot een gerechtvaardigd inroepen van artikel 15, tweede lid, van de Vw.. Volgens de Afdeling staat hieraan in de weg staat dat een dergelijke weigering om eiser (*als vluchteling*) toe te laten als strijdig met artikel 3 van het EVRM moet worden geoordeeld. In de visie van de Afdeling kan een vluchteling als eiser wel degelijk aanspraak maken op toelating als zodanig indien niet is gegarandeerd dat hij elders dan in het land van herkomst zal worden toegelaten. Uitzetting naar het land van herkomst kon in dat beoordelingsstadium vanzelfsprekend al niet meer aan de orde zijn omdat de Afdeling al eerder had vastgesteld dat eiser een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat hij reeds op grond van artikel 33, eerste lid, van dit verdrag daartegen onder alle omstandigheden bescherming genoot. Aan de orde kon nog slechts uitzetting naar een ander land zijn, alwaar de toelating van eiser zou zijn gegarandeerd. Indien een dergelijk ander land niet zou kunnen worden gevonden, dan dient eiser hier te lande te worden toegelaten, aldus de Afdeling.

1.5 Het bovengenoemde oordeel van de Afdeling, alsmede de daaraan ten grondslag liggende overwegingen, ligt volledig in lijn met de strekking van de bepaling als vervat in artikel 31, tweede lid, van het Vluchtelingenverdrag:

The Contracting States shall not apply to the movements of such refugees restrictions other than those which are necessary and such restrictions shall only be applied until their status in the country is regularized or they obtain admission into another country. The Contracting States shall allow such refugees a reasonable period and all the necessary facilities to obtain admission into another country.

De Nederlandse tekst van het Verdrag vertaalt de frase "until their status in the country is regularized" met "totdat hun status in het land van toevlucht is geregeld". In zijn noot (RV 1997, nr. 9) bij de door hem stevig bekritiseerde REK-uitspraak van 11 september 1997, wijdt Vermeulen (onder punt 2) een aparte beschouwing aan de kwestie of een

verdragsvluchteling ook bij ontbreken van een alternatief toevluchtsoord (in welk geval hij dus niet verwijderd *mag* worden) de toelating als vluchteling geweigerd kan worden.

1.6 Genoemde annotator is de mening toegedaan, dat (ook) aan het Vluchtelingenverdrag argumenten te ontleen zijn om in bepaalde gevallen een plicht tot toelating aan te nemen. Hij verwijst daartoe naar de – de hiervoor geciteerde – tekst van artikel 31, tweede lid, van het Vluchtelingenverdrag en de twee opties die dit artikellid biedt. De eerste optie – namelijk dat ervoor wordt gezorgd dat de vluchteling *binnen redelijke tijd* toelating elders verkrijgt – behoort in casu niet meer tot de mogelijkheden. In dat geval resteert slechts de tweede optie, namelijk status-regeling alhier, hetgeen niets anders inhoudt dan het verlenen van een permanente verblijfstitel. Weliswaar constateert Vermeulen dat de nationale wetgever niet het standpunt huldigt dat het bovenstaande automatisch zou moeten leiden tot toelating als vluchteling omdat het Verdrag niet zou voorzien in een recht op toelating, toch verwijst hij als voorbeelden van situaties waarin de nationale wetgever heeft toegestaan dat aan verdragsvluchtelingen de verblijfstitel ‘toelating als vluchteling’ onthouden wordt enkel naar bepalingen die betrekking hebben op de – in casu niet aan de orde zijnde – niet-ontvankelijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag om toelating als vluchteling: te weten, artikel 15b, eerste lid, sub b t/m f Vw. en artikel 15c, eerste lid, sub d en e Vw.. Nergens is door de nationale wetgever met zoveel woorden bepaald dat een erkende vluchteling/vluchteling, wiens aanvraag om toelating gegrond – althans uit de aard der zaak niet ‘kennelijk ongegrond’ – en ontvankelijk is, de toelating tot Nederland zou mogen worden geweigerd. Integendeel lijkt juist artikel 15, tweede lid, van de Vw. een toelatingsplicht in te houden, indien geen toelatingsalternatief voorhanden is en gewichtige redenen om de toelating te weigeren ontbreken.

1.7 Nu zal van de zijde van verweerder wel worden betoogd, dat de REK blijkens haar hier besproken uitspraak wel degelijk aannam, dat sprake zou zijn van gewichtige redenen om de toelating te weigeren. Dit zou zich kunnen laten afleiden uit het zinsdeel aan het slot van r.o. 15: “Hetgeen eiser heeft opgemerkt over ... maakt dit niet anders, aangezien de gewichtige redenen – zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling – op andere feiten zijn gebaseerd.” Alhoewel de REK deze ‘feiten’ van doorslaggevende betekenis achtte, blijft het een volstrekt raadsel, vanuit zou moeten worden afgeleid, dat de Afdeling zich indertijd op het standpunt had gesteld dat er in casu inderdaad sprake was van dergelijke ‘gewichtige redenen’. De Afdeling heeft juist

overwogen dat eiser niet op grond van artikel 1F van het Verdrag kon worden uitgesloten van de bescherming die dit Verdrag biedt. Noch aan de toepasselijkheid van dit artikel, noch aan het bepaalde in artikel 33, tweede lid, van het Verdrag zijn dan ook argumenten te ontleen voor het bestaan van gewichtige redenen als bedoeld in artikel 15, tweede lid, Vw. Voorts is de Afdeling slechts overgegaan tot de erkenning van het toentertijd reeds door verweerder gestelde *belang* – te weten, de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten. Aan de vraag of dit belang van verweerder bij niet-toelating(!) überhaupt door verlening van een verblijfstitel aan eiser zou (kunnen) worden aangetast – en of een dergelijke aantasting ook een 'gewichtige reden' voor niet-toelating zou opleveren – kwam de Afdeling niet toe, aangezien artikel 3 van het EVRM in casu sowieso aan een nadere belangenafweging in de weg stond.

1.8 De Afdeling heeft, met andere woorden, slechts overwogen, dat bij dreigende schending van artikel 3 van het EVRM in het algemeen geen plaats is voor een afweging van de betrokken belangen, gelet op het absolute karakter van dit artikel. Op geen enkele wijze heeft de Afdeling in haar uitspraak van 21 februari 1995 aangegeven dat in casu sprake zou zijn van 'gewichtige redenen aan het algemeen belang ontleend' op grond waarvan eiser de toelating als vluchteling in Nederland op grond van artikel 15, tweede lid, Vw. in beginsel zou mogen worden geweigerd. Hierbij dient te worden benadrukt, dat op het moment dat de Afdeling toekwam aan de overweging dat artikel 3 van het EVRM zich hiertegen verzet, uitzetting van eiser naar de Philippijnen al niet meer aan de orde kon zijn. In een eerder stadium was immers al vastgesteld, dat eiser als verdragsvluchteling diende te worden aangemerkt en zodat hij in die hoedanigheid alreeds de bescherming tegen *refoulement* genoot, zoals geboden door artikel 33, eerste lid, van het Verdrag.

1.9 De enige vraag, die nog ter beantwoording resteerde, was die of verweerder eiser terecht met een beroep op artikel 15, tweede lid, Vw. de *toelating* als vluchteling in Nederland kon onthouden, een vraag die door de Afdeling negatief werd beantwoord omdat een dergelijke weigering "*om appellant toe te laten*" als strijdig met artikel 3 van het EVRM werd geoordeeld, indien niet zou kunnen worden gegarandeerd dat eiser in een ander land dan de Philippijnen zou worden toegelaten. *Nota bene:* in de Afdelingsuitspraak van 21 februari 1995 staat *niet* dat (enkel) het al dan niet directe terugzenden van eiser naar de Philippijnen – die immers i.v.m. de

hem toekomende bescherming van artikel 33, eerste lid, van het Verdrag al niet meer aan de orde was – als strijdig met artikel 3 van het EVRM moest worden geoordeeld! Het ging hier nadrukkelijk alleen nog om de weigering van een verblijfstitel. In zijn beschikking van 26 maart 1993 – de beschikking die door de Afdeling werd vernietigd – had verweerder overwogen dat voor zover aannemelijk geacht zou moeten worden dat eiser bij terugzending naar de Philippijnen een reëel gevaar zou lopen onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat in dat geval een afweging diende plaats te vinden tussen het algemeen belang en het belang van eiser *bij verder verblijf hier te lande*: niet het belang van eiser bij *niet-terugzending naar de Philippijnen*. Dit in het kader van de vraag of de weigering van een verblijfstitel (een verblijfsvergunning, want de toelating als vluchteling was al geweigerd) een schending zou opleveren van artikel 3 van het EVRM. Mede met het oog hierop – de weigering van een verblijfstitel – oordeelde de Afdeling dat er geen ruimte was voor een afweging van het belang van eiser om gevrijwaard te blijven van een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM en het door verweerder aangevoerde *belang bij niet-toelating*. De enige mogelijkheid, waarbij wel ruimte zou zijn voor een afweging van de over en weer betrokken belangen, waarbij aan het belang van de Nederlandse Staat (bij niet-toelating in Nederland) een groter gewicht zou kunnen worden toegekend, zou de situatie zijn waarin zou kunnen worden gegarandeerd dat eiser in een ander land dan de Philippijnen zou worden toegelaten.

In haar uitspraak van 11 september 1997 heeft de REK dit volstrekt miskend en vandaar de verwrongen aandoende constructie, dat verweerder, door simpelweg af te zien van uitzetting ook niet behoeft toe te laten.

1.10 Het moge zo zijn, dat dreigende schending van artikel 3 van het EVRM op zichzelf genomen, nog geen aanspraak op een verblijfstitel oplevert, dit wil natuurlijk nog niet zeggen dat waar op grond van dit artikel niet mag worden uitgezet, dat dan ook meteen niet meer behoeft te worden toegelaten. Dat is de zaak omdraaien en houdt een onaanvaardbare uitholling in van de door het Vluchtelingenverdrag geboden bescherming. Dezelfde redenering zou immers kunnen worden losgelaten op het verbod van refoulement: “We mogen U niet op enigerlei wijze uitzetten of (doen) teruggeleiden naar Uw land van herkomst, dus we behoeven U ook niet toe te laten”

1.11 Eiser heeft zijn recht op toelating overigens ook ruimer enkel en alleen gebaseerd op de

dreigende schending van artikel 3 van het EVRM: naast dit artikel heeft eiser zich immers zowel beroepen op de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag als op die van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 15, tweede lid, Vw.. Ook de plicht van de Nederlandse overheid tot status-regeling, zoals vervat in artikel 31, tweede lid, van het Verdrag houdt in dat eiser hier te lande dient te worden toegelaten, indien duidelijk is, dat hij niet elders zijn toevlucht kan zoeken. Alleen zo kan de ongewenste situatie van een *'refugee in orbit'* worden voorkomen en wordt recht gedaan aan de inhoud, de strekking en de bedoeling van het Verdrag, namelijk een veilig toevluchtsoord en nieuwe bestaansmogelijkheden te bieden aan mensen die elders op grond van hun politieke overtuiging, ras, religie of anderszins worden vervolgd in de zin van het Verdrag. De positie waarin eiser thans is gemanoeuvreed doet hierna evenwel volstrekt geen recht. Dat de REK één en ander heeft gesanctioneerd verandert hieraan niets, terwijl ook aan de uitspraak van 11 september 1997 kan worden voorbij gegaan, nu en voorzover deze niet in lijn ligt met de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 1995.

2. Artikel 17, tweede lid, van het Vluchtelingenverdrag

2.1 Bij brief van 11 maart 1999 heeft eiser zich jegens verweerder beroepen op de directe of analoge toepasselijkheid van artikel 17, tweede lid, sub a, van het Vluchtelingenverdrag, aangezien hij reeds in februari 1995 door de Afdeling is erkend als vluchteling. Het beroep op dit artikel – en overigens überhaupt de aanvraag van een tewerkstellingsvergunning – hangt samen met de overweging van de REK in de uitspraak van 11 september 1997 onder r.o. 20:

“Van doorlaggevende betekenis acht de rechtbank hierbij dat de rechtspositionele gevolgen van het in het geding zijnde besluit, waarbij moet worden gedacht aan aanspraken op voorzieningen, nog niet zijn vastgesteld, en in dit geding niet aan de orde zijn. Zij kunnen aan de beoordeling door de rechter worden onderworpen op het moment dat door het bestuur terzake daarvan besluiten zijn genomen.”

Duidelijk is nu geworden, dat verweerder zich op het standpunt stelt dat het ontbreken van een verblijfstitel van eiser aan diens legale tewerkstelling hier te lande in de weg staat. Daarmede is het eiser niet mogelijk om in loondienst op legale wijze in zijn onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien. Ware eiser wel hier te lande als vluchteling toegelaten dan had artikel 17, tweede lid, sub a, van het Verdrag eraan in de weg gestaan dat eiser en/of zijn beoogde werkgever met beperkingen dienaangaande – bijvoorbeeld op grond van de WAV – zouden kunnen worden

geconfronteerd.

2.2 Eiser wordt en kan niets worden tegengeworpen in de zin van de artikelen 1D, 1E, 1F of 33, tweede lid, van het Verdrag en deze bepalingen bieden een uitputtende opsomming van de categorieën van personen die geen aanspraak kunnen maken op de door het Verdrag geboden rechten en voorzieningen. Dat het Verdrag in een aantal gevallen de eis stelt van 'rechtmatig verblijf' mag niet los worden gezien van de uiteindelijke bedoeling van het Verdrag, namelijk dat erkende vluchtelingen - zoals eiser! - in een verdragsstaat in staat worden gesteld aldaar toevlucht te zoeken en een normaal bestaan op te bouwen. In het hier onderhavige geval echter, wordt een recht, dat eiser als vluchteling aan het Verdrag zou mogen ontleenen, gefrustreerd op gronden die geenszins aan dit Verdrag zijn ontleend, namelijk het belang van Nederland bij het onderhouden van goede diplomatieke betrekkingen met de Philippijnen (?)

2.3 De op het geval van eiser toegepaste constructie, waarbij hij weliswaar als vluchteling is erkend, doch vervolgens (rechtspositioneel) aan zijn lot wordt overgelaten, moet als strijdig met (de geest van) het Verdrag worden aangemerkt. Het Verdrag voorziet immers erin dat vluchtelingen in het land van hun toevlucht bepaalde rechten juridisch geldend kunnen maken, het voorziet beslist niet in de creatie van een categorie 'refugees in orbit'. In verband hiermede houdt het Verdrag dan ook maar twee opties open: regeling van status in het land van toevlucht - legaliseren van het verblijf - of toelating in een ander land. Met de categorie van vluchtelingen die *niet* rechtmatig verblijven op het grondgebied van een verdragsstaat kan dan ook enkel bedoeld zijn de gevallen van vluchtelingen, wier asielaanvraag nog in behandeling is, of die in een ander land zijn toegelaten dan de verdragsstaat op wier grondgebied zij zich op enig moment bevinden. Juist uit de omstandigheid dat in een veelheid van gevallen de eis van 'rechtmatig verblijf' wordt gesteld, kan worden afgeleid dat het Verdrag voor bepaalde gevallen van vluchtelingen - namelijk die vallend buiten de omschrijvingen van de artikelen 1F en 33, tweede lid - een inherente toelatingsplicht kent (hier of elders) en wel om de doodeenvoudige reden dat de rechten en voorzieningen die het Verdrag biedt anders niet geldend zouden kunnen worden gemaakt, *quod est demonstratum in casu*.

2.4 De vraag die overigens nog ter beantwoording openstaat is of eiser eigenlijk wel kan worden aangemerkt als niet rechtmatig alhier verblijvend in de zin van het Verdrag. Eiser

verblijft al ruim dertien jaar hier te lande en van dit verblijf kan in ieder geval wel worden gezegd dat het op z'n minst wordt gedoogd, zeker de afgelopen drieënehalf jaar. Een andere vraag die zich opwerpt, is dan ook of er inmiddels niet gesproken kan worden van een plicht van overheidswege tot legalisering van deze merkwaardige en toch duidelijk onwenselijke – dat erkent zelfs de REKI – situatie in de vorm van de verlening van een verblijfstitel, zeker nu door verweerder niet wordt ontkend dat eiser hier te lande (altijd) van onbesproken gedrag is (geweest). Ook valt niet in te zien hoe en waarom een dergelijke legalisering na verloop van zo'n lange tijd nog van enige invloed kan zijn op de geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat en de goede internationale betrekkingen met andere staten (welke overigens?).

3. Het aangevoerde 'gewichtig Nederlands belang'

3.1 Opmerkelijk is dat het door verweerder aangevoerde gewichtig algemeen belang van de Nederlandse staat – gelegen in de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat – volgens verweerder *geen* betrekking heeft op het gedrag van eiser hier te lande, maar op andere feiten is gebaseerd. Op welke concrete feiten dit algemeen belang is gebaseerd, laat verweerder in het duister. Kennelijk gaat het om 'feiten', die effect zouden kunnen sorteren voor de goede diplomatieke relaties met de Philippijnen. Verweerder heeft afthans altijd uitdrukkelijk ontkend dat de relaties met andere landen in het geding waren of zijn. Dit roept evenwel juist grote vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van Nederland als partij bij (o.m.) het Vluchtelingenverdrag. Nederland lijkt zich immers het recht voor te behouden om vluchtelingen, ook al zijn zij onmiskenbaar als zodanig erkend, de toelating te weigeren, indien zulks de goede relaties met de vervolgende staat zou schaden. Het toelatingsbeleid van Nederland wordt met andere woorden bepaald door de diplomatieke grillen van staten, die het met de naleving van mensenrechten bepaaldelijk niet nauw nemen. Zelden zal een staat juist zoveel van zijn soevereine macht uit handen hebben willen geven.

3.2 Volgens verweerder zou eiser op geen enkele wijze zijn stelling hebben onderbouwd, "dat de feiten, waarnaar verwezen wordt in de uitspraak van de REK d.d. 11 september 1997 en zoals die zijn genoemd in de oordere uitspraak van de Afdeling d.d. 21 februari 1995, niet meer van toepassing zijn op betrokkene".

Deze overweging van verweerder werkt nogal bevreedend. In de eerste plaats zal men in de

genoemde uitspraak van de Afdeling tevergeefs zoeken naar deze zogenaamde 'feiten' (waaraan merkwaardig genoeg ook door de REK wordt gerefereerd): de Afdeling spreekt met betrekking tot eiser slechts van aanwijzingen en aanknopingspunten. Slechts twee onmiskenbare feiten heeft de Afdeling evenwel ten aanzien van eiser vastgesteld: hij is vluchteling en hij is als zodanig erkend en er zijn geen ernstige redenen om te veronderstellen dat eiser de in artikel 1F van het Verdrag omschreven misdrijven heeft begaan.

3.3 Verweerder heeft dan ook allerminst duidelijk gemaakt welke (hardse?) 'feiten' hij in concreto nu eigenlijk op eiser "van toepassing" acht. Eiser is daarom ook nimmer in de gelegenheid gesteld de tegen hem op basis van die zogenaamde 'feiten' ingebrachte aantijgingen te weerspreken. Verweerder heeft daarbij ook geen enkel verband aangegeven tussen het gedrag en de handelwijze van eiser – dat, naar verweerder erkent, in ieder geval hier te lande onbesproken is! – en een aantasting van enig Nederlands algemeen belang en/of de toepasselijkheid van een beweerdelijk feitencomplex op eiser. Het is dus wel wat al te gemakkelijk om van eiser te verlangen dat hij aangeeft waarom bepaalde 'feiten' niet *meer* op hem van toepassing zijn. Vootwaar een Kafkaïens aandoende toestand!

Voorts heeft eiser in zijn bezwaarschrift van 18 november 1998 onder de posita 10 t/m 13 reeds de nodige woorden gewijd aan bovengenoemde 'feiten' (productie 1). Eén en ander dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

3.4 Het bovenstaande brengt met zich mede dat verweerder zelf op geen enkele wijze heeft aangegeven, of kunnen aangeven, waarom en in hoeverre het bedoelde "gewichtige Nederlandse belang" (nog) wel van toepassing zou (kunnen) zijn op eiser.

4. Discriminatie en het openbare orde beleid

4.1 De argumenten, die verweerder aandraagt ter onderbouwing van haar stelling dat de weigering van toelating van eiser niet in strijd is met het verbod op discriminatie, snijden evenmin hout.

4.2 Overeenkomstig het internationale recht, verplicht ook het nationale recht gelijke gevallen gelijk te behandelen. Daarin heeft verweerder het bij het echte kind. Het beroep dat

verweerder evenwel doet op het openbare orde beleid in het kader van het algemeen belang als bedoeld in artikel 11, vijfde lid, van de Vw., kan hem evenwel niet baten. Verweerder mistent immers dat eiser door de Afdeling onherroepelijk als vluchteling is erkend en dat het vraagstuk van zijn toelating in Nederland altijd in dat licht dient te worden beschouwd.

4.3 In de uitspraak van de Rechtsaankamer van 7 januari 1999 (AWB 98/4996 VRWET), zoals gepubliceerd in de NAV 1999/27, kwam onder meer het openbare ordebeleid van verweerder bij eerste toelating voor het voetlicht (r.o. 20):

“Toelating als vluchteling kan in verband met de openbare orde *slechts* worden geweigerd op grond van het bepaalde in artikel 15, tweede lid Vw. Het moet dan gaan om bijzonder ernstige commune delicten of om misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid.”

4.4 Slechts met betrekking tot de verlening van een vergunning tot verblijf bepaalt artikel 11, vijfde lid, van de Vw., dat deze kan worden geweigerd op gronden aan het algemeen belang ontleend. Het hiermede samenhangende beleid ten aanzien van de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid is vastgelegd in Vc 1994, A4/4.3. Vaststaat dat eiser nimmer enig strafbaar feit heeft begaan en evenmin een gevaar oplevert voor de volksgezondheid. Het beleid, zoals blijkend uit de paragrafen Vc 1994, A4/ 4.3.2 en 4.3.3 is mitsdien niet op eiser toepasbaar. Enkel het openbare orde beleid van verweerder ten aanzien van ongewenste politieke activiteit, zoals vastgelegd in Vc 1994, A4/4.3.4 lijkt in het onderhavige geval enige relevantie te vertonen:

“Politieke activiteiten van een vreemdeling die gevaar opleveren voor de openbare rust, de openbare orde (met inbegrip van de goede internationale betrekkingen) of de nationale veiligheid kunnen grond vormen hem (voortgezet) verblijf te onttrekken

Indien er naar het oordeel van de korpchef gebleken is van of gegronde reden te vreezen is voor zulke activiteiten, moet hij het geval voorleggen aan de Minister van Justitie door middel van formulier D16.

(.....)

Mede ter voorkoming van activiteiten als hier bedoeld, kunnen voorschriften in het belang van de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid aan de

vergunning voor verblijf worden verbonden (zie 6.6.2)."

4.5 Vooropgesteld zij nogmaals, dat het openbare orde beleid dat toepasselijk is op het geval van eiser slechts dat deel van het beleid kan zijn dat van toepassing is op vluchtelingen: het belang van goede internationale betrekkingen kan als zodanig dan (ook) niet worden meegewogen in het kader van het toelatingsvraagstuk. Een bevoegdheid tot afwijking van dit beleid ten nadele van eiser is niet gegeven.

4.6 Daarbij is het nog maar zeer de vraag of het door verweerder aangevoerde 'gewichtig Nederlands algemeen belang' – te weten de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten – wel valt aan te merken als een 'algemeen belang' als bedoeld in artikel 11, vijfde lid, en artikel 15, tweede lid, van de Vw.. In de memorie van toelichting bij het voorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet (TK 1991-1992, 22 735, nr. 3) is op blz. 23 immers gesteld:

Wij antwoorden, dat de term <<algemeen belang>> die hier en daar in de Vreemdelingenwet voorkomt, een strikt nationale en territoriale actieradius heeft.

Waar door verweerder juist de relatie wordt gelegd tot de verantwoordelijkheden van Nederland tegenover andere staten en het belang van goede internationale betrekkingen voorop wordt gesteld, kan toch bezwaarlijk worden volgehouden dat het hier een algemeen belang betreft met een strikt nationale en territoriale actieradius. Dit geldt temeer nu verweerder zelf heeft aangegeven dat het meergenoemde "gewichtig algemeen belang van de Nederlandse Staat dat gelogen is in de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, geen betrekking heeft op het gedrag van betrokkene hier te lande, maar op andere feiten is gebaseerd."

4.6 Maar zelfs al zou worden geredeneerd, dat in het onderhavige geval formeel de afwijzing van een verblijfsvergunning (voor het verrichten van arbeid in loondienst) centraal staat, en dat om deze reden het openbare orde beleid zoals vastgelegd in Vc 1994, A4/4.3.4 wel op het geval van eiser van toepassing is, dan nog valt hieruit niet zonder meer een weigeringsgrond te ontleenen. Allereerst immers is terzake van enige politieke activiteit van eiser al helemaal niets aangetoond, dar een gevaar zou kunnen opleveren voor de openbare rust, de openbare orde (met inbegrip van de goede internationale betrekkingen) of de nationale

veiligheid. Van een voorlegging van het geval door de korpschef van Utrecht aan de Minister van Justitie door middel van formulier D16, is al evenmin iets gebleken.

4.7 Voorts is kennelijk ook nimmer door verweerder in overweging genomen om ter voorkoming van ongewenste politieke activiteiten van eiser, voorschriften in het belang van de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid aan zijn verblijfsvergunning te verbinden en zulks had juist temeer voor de hand gelegen nu eiser toch al niet kan worden gedwongen Nederland te verlaten. Juist de omstandigheid, dat verweerder heeft nagelaten van dit instrument gebruik te maken, maakt het al weinig aannemelijk, dat hij serieus moet worden genomen, indien hij zou willen beweren dat eiser ongewenste politieke activiteiten als bedoeld in Vc 1994, A4/4.3.4, ontplooit en dat de weigering van de toelating van eiser zou dienen om daaraan een halt toe te roepen. De weigering van de toelating van eiser als vluchteling en/of de weigering hem een verblijfsvergunning te verlenen, kan dan ook niet worden gerechtvaardigd met een beroep op het openbare orde beleid, nu de door dat beleid te dienen belangen daardoor, vanwege de bijzondere omstandigheden van het geval van eiser – die immers niet kan worden gedwongen Nederland te verlaten – in het geheel niet worden gediend

4.8 Gelijke gevallen dienen gelijk te worden behandeld. Ter zake van eiser kan dit slechts inhouden, dat hij op gelijke wijze wordt behandeld als iedere andere erkende vluchteling. De behandeling die eiser evenwel van de zijde van verweerder ten deel is gevallen, is er één die slechts toekomt aan vreemdelingen wier geval zich op geen enkele wijze met dat van eiser laat vergelijken: lieden, die – kort gezegd – beslist geen (erkend) vluchteling zijn en/of die allerlei criminele activiteiten ontplooiën of ontplooid hebben en daarvoor eventueel zelfs zijn veroordeeld.

4.9 In dit verband mag nog worden opgemerkt, dat verweerder in een eerdere beschikking, namelijk die van 4 juni 1996, nog aanvoerde dat het gewichtig belang van Nederland met name daarin zou zijn gelegen “dat Nederland dient te voorkomen dat het verwordt tot een gedwongen gastland van mensen die elders de publieke rechtsorde ernstig schokten door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren.” Dit belang wordt evenwel gediend door de ongewensverklaring als bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de Vw., immers:

Daarom voorzien wij in de voorgestelde toevoeging aan artikel 21, eerste lid, in de mogelijkheid dat de vreemdeling, met het oog op de Nederlandse buitenlandse betrekkingen, tot ongewenste vreemdeling wordt verklaard. Nederland mag, in verhouding tot andere staten waarmee het rechtshulp betrekkingen onderhoudt, niet verworden tot gedwongen gastland van leden die elders de publieke rechtsorde ernstig schokten door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. Zulks zou onze internationale betrekkingen zeer kunnen schaden.
(TK, 1991-1992, 22 735, nr. 3, blz. 24)

Noch het bepaalde in artikel 21, eerste lid, van de Vw., noch de wetsinterpreterende beleidsregels als vastgelegd in Vc 1994, A5/6 bieden echter de ruimte om eiser ongewenst te verklaren. Ongewenstverklaring kan – kort gezegd – immers slechts geschieden indien sprake is van het begaan hebben door een vreemdeling van een strafbaar feit, waarvoor deze bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld. Er moet bovendien sprake zijn van een zekere mate van ernst. De Afdeling Bestuursrechtpraak oordeelde in haar uitspraak van 21 februari 1995 ten aanzien van eiser evenwel onomwonden dat niet staande kan worden gehouden “dat er ernstige redenen bestaan te veronderstellen dat appellante de in voornoemde artikellieden (namelijk artikel 1F, aanhef en onder a en b van het Vluchtelingenverdrag, gem.) genoemde misdrijven heeft begaan.” Eiser kan dus ook niet met een beroep op artikel 21, eerste lid, sub e van de Vw. in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst worden verklaard, aangezien zulks slechts kan ten aanzien van “een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan” (Vc 1994 A5/6.2 ad e)

4.10 Vast staat dat het gedrag van eiser hier te lande (altijd) onberispelijk is (gewoest). De ‘feiten’, die door verweerder ten grondslag worden gelegd aan de weigering van toelating als vluchteling en/of de weigering van een verblijfsvergunning hebben dus kennelijk betrekking op eisers gedrag buiten (de rechtsmacht van) Nederland. Van eiser kan echter allerm minst worden beweerd, dat hij behoort tot de categorie leden, die elders de publieke rechtsorde ernstig schokten door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. In dat geval zou eiser immers nimmer door de Afdeling als vluchteling zijn erkend. Met de verlening van een verblijfstitel aan eiser loopt Nederland dan ook allerm minst het risico dat het zou verworden tot een gedwongen gastland van een (zware) misdadiger. Verweerder kan dan ook niet aan eiser een verblijfstitel weigeren met het beroep op het belang van de internationale betrekkingen van Nederland, een belang dat *in casu* in het geheel niet dreigt te worden geschaad en dat *in andere gevallen* zou worden gediend met ongewenstverklaring (waartoe *in casu* dus

geen bevoegdheid bestaat).

Het hovenstaande brengt met zich mede, dat moet worden geconstateerd dat eiser met een onterecht beroep op het openbare orde beleid wordt gediscrimineerd.

5. De afweging van de over en weer betrokken belangen

5.1 Het beroep van verweerder op het door hem gevoerde openbare orde beleid ligt eveneens – en zulks evenzeer ten onrechte – ten grondslag aan de weigering om eiser toe te laten om hem (aldus) in de gelegenheid te stellen om zijn aanspraken op sociaalrechtelijke voorzieningen geldend te maken. Verweerder gaat er daarbij evenwel aan voorbij, dat de REK blijkens het slot van r.o. 20 van haar uitspraak van 11 september 1997 in het kader van de afweging van de over en weer gestelde belangen van *doorslaggevende betekenis* achtte “dat de rechtspositionele gevolgen van het in het geding zijnde besluit, waarbij moet worden gedacht aan aanspraken op voorzieningen, nog niet zijn vastgesteld, en in dit geding niet aan de orde zijn. Zij kunnen aan de beoordeling door de rechter worden onderworpen op het moment dat door het bestuur terzake daarvan besluiten zijn genomen”.

5.2 Uit het voorgaande bleek reeds, dat het openbare orde beleid van verweerder geen grond kan opleveren om eiser toelating als vluchteling of een verblijfsvergunning te weigeren. Voorzover het door verweerder aangedragen ‘gewichtig Nederlandse algemeen belang’ zich daartegen al zou kunnen verzetten, is zijdens verweerder voorts ook niets aangevoerd dat er maar op zou kunnen wijzen, dat dit belang op enigerlei wijze zou (kunnen) worden geschaad bij de verlening van een verblijfsatitel aan eiser.

5.3 De belangen van eiser bij de verlening van een verblijfsatitel daarentegen, zijn helder en evident. Deze belangen worden gediend door de verlening van een dergelijke verblijfsatitel en geschaad door de weigering daarvan. Daarbij moet in acht worden genomen dat het niet enkel gaat om ‘aanspraken op voorzieningen’, doch dat het belang van eiser veel verder strekt: het gaat immers juist om alle rechten en voorzieningen, waarop eiser uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag aanspraak kan maken, doch waaraan juist de eis van rechtmatig verblijf is verbonden. Een redelijke afweging van de over en weer betrokken belangen behoort dan ook in het voordeel van eiser uit te vallen, nu de gevolgen van de weigering van een verblijfsatitel aan

eiser voor deze onevenredig zwaar zijn in verhouding tot het (beweerdelijk) daarmee te dienen doel. Eiser wordt immers afgesneden van een aantal basale rechten en voorzieningen dat hem als erkend vluchteling uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag in beginsel toekomt. Hieronder valt onder meer te rekenen het recht van eiser om zich door middel van arbeid in loondienst op legale wijze een inkomen te verschaffen, alsmede de daarmee samenhangende aanspraken op sociaalrechtelijke voorzieningen, zoals werknemersverzekeringen en pensioenvoorzieningen.

6. Behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM

6.1 Eiser persisteert bij zijn stelling dat de hem vanwege verweerder ten deel vallende behandeling een *inhuman or degrading treatment* oplevert als verboden door artikel 3 van het EVRM. Bij de beoordeling van de gegrondheid van deze stelling dient wederom in aanmerking te worden genomen dat eiser erkend is als vluchteling, waarmee tevens vast staat dat eiser zich in een veel kwetsbaarder positie bevindt dan anderen. Eiser behoeft de bescherming van de Nederlandse Staat, doch deze wordt hem botweg ontzegd. Eiser is door verweerder bewust in een positie gemanoeuvreerd waarin het hem te enen male onmogelijk wordt gemaakt enige aanspraak, voortvloeiend uit internationaal en nationaal recht, juridisch geldend te maken. Het betreft hier niet enkel de aanspraken op rechten en voorzieningen, voortvloeiend uit het Vluchtelingenverdrag, doch ook aanspraken op het genot van rechten die zijn gewaarborgd door de meest basale mensen- en burgerrechtelijke verdragen. Eiser wordt door verweerder, met andere woorden, botweg als een paria behandeld.

6.2 De martelende onzekerheid waarin eiser door toedoen van verweerder wordt gelaten ten aanzien van zijn rechtspositie moet -- het vluchtelingschap van eiser in aanmerking genomen -- op zichzelf al worden aangemerkt als een *inhuman or degrading treatment* in de zin van artikel 3 van het EVRM. Alhoewel verweerder niets ter rechtvaardiging hiervan in de schaal kan werpen, wordt eiser niets meer geboden dan een vorm van tweederangs-bescherming, die in andere gevallen wordt geboden aan lieden die ernstige misdrijven hebben begaan en daarvoor ook zijn veroordeeld. Volgens Boeles in zijn noot bij REK, 11 september 1997, nr. AWB 97/4705 VRWET (JV 1998,6) zou de 'tweederangsbehandeling' er zijn voor de op grond van artikel 3 van het EVRM niet-nitzelbare "boeven en schurken". Ook wijst hij op de suggestie van de Rechtbank dat ter bepaling van de maatstaven om aan te geven wie in aanmerking komt voor

de eeersterangsbehandeling en wie niet "aanknoping zou kunnen worden gezocht bij de vraag wanneer iemand ongewenst wordt verklaard, of wanneer aan iemand voortgezet verblijf wordt geweigerd". Van enige grond die zou kunnen leiden tot de ongewenstverklaring van eiser is – zoals hiervoor reeds is betoogd – geen sprake, terwijl zelfs een veroordeling tot zes maanden gevangenisstraf niet voldoende wordt geacht om iemand een eeersterangsbehandeling te onthouden. Het enkele feit dat eiser op een wijze wordt behandeld, als hem thans ten doel valt, moet dan ook worden aangemerkt als een schending van artikel 3 van het EVRM.

6.3 Ook in het kader van het Vluchtelingenverdrag moet de behandeling van eiser als 'tweederangs' worden gekwalificeerd. Het is dan ook maar zeer de vraag welke bescherming de Nederlandse Staat hem wil bieden, hetgeen temeer klemt nu onlangs nog is gebleken van het serieuze voornemen van hoge autoriteiten op de Philippijnen om eiser te vermoorden. Met de informatie die eiser dienaangaande ontving heeft eiser zich gewend tot de Politie Regio Utrecht en aldaar op 3 februari 2001 aangifte gedaan van bedreiging met de dood (productie 2).

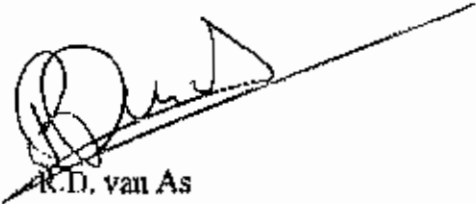
6.4 Een zeker cynisme van verweerder ten aanzien van de positie waarin eiser verkeert, komt wel zeer sterk tot uitdrukking in de overwegingen, waarin wordt betoogd dat eiser zijn situatie over zichzelf zou hebben afgemeepen door in Nederland te blijven zonder dat hij in aanmerking komt voor de hier te lande bestaande voorzieningen. Alsof eiser hierin over een vrije keus zou beschikken! Alsof eiser – zeker na de kwalijke aantijgingen van de zijde van verweerder – nog elders toelating zou kunnen verkrijgen! Alhoewel vaststaat dat eiser een vluchteling is, die bij terugkeer naar de Philippijnen het meer dan reële risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, doet verweerder het simpelweg maar zo voorkomen alsof eiser zonder enig risico voor leven en welzijn, het Nederlandse grondgebied zou kunnen verlaten, zonder dat ook maar enige garantie wordt geboden dat hij in dat geval ook weer opnieuw toegang tot Nederland zal kunnen verkrijgen. In strijd met alle beginselen en uitgangspunten van het Vluchtelingenverdrag heeft verweerder eiser gedwongen tot een bestaan als *refugee in orbit*. Alhoewel verweerder volmondig toegeeft, dat eiser hier te lande van onbesproken gedrag is, terwijl het Openbaar Ministerie gedurende het dertienjarige verblijf van eiser alhier evenmin enige vorm van belangstelling heeft getoond voor eisers activiteiten, wordt eiser onophoudelijk door verweerder gecriminaliseerd en wordt eiser behandeld op een wijze die zelfs een doodgewone misdadiger zich niet zou hoeven laten

welgevallen. Het is dan ook zonder meer schrijnend om te moeten constateren, dat zelfs vreemdelingen die hier of elders de publieke rechtsorde schokten in veel gevallen een aanmerkelijk betere behandeling ten deel valt dan eiser.

6.5 Dat eiser überhaupt gedwongen is in Nederland te verblijven, wordt door verweerder volstrekt miskend: eiser is een typisch geval van een *refugié sur place*, die op uitnodiging van de Universiteit Utrecht sedert januari 1987 (legaal!) in Nederland verblijvend, in het najaar 1988 werd geconfronteerd met een – naar is gebleken, nog immer voortdurende – tegen zijn persoon en leven gerichte hetze in zijn land van herkomst, die hem dwong alhier asiel aan te vragen.

Eiser persisteert bij zijn beroep!

Nieuwegein, 22 februari 2001

 K.D. van As
 (gemachtigde)

MR R.S.J. BOS-VETERMAN

MR P.C. VAN AS

MR C.M. DE VRIES

MR J.D. VAN ROO

MR DRS P.J.H.M. BOGAERS

MR M.P.L.M. DIJSTROGGE

PROF. MR G.J.H. VAN HOOF

PROF. MR PH.H.J.G. VAN HUIZEN

MR O.B. SIEMELINK

MR E.T. VAN BENTUM

MR C.J. DE VALK

MR E. FEIJEN

ADVOCATEN EN PROCUREURS

SCHAKELSTEDL 1-3

3531 JH NIEUWEGEIN

POSTBUS 137

3530 AC NIEUWEGEIN

TEL. 030-60 32 911

FAX 030-60 60 466

E-MAIL: bus.c.n.@haliqnet.nl

BOS-VETERMAN, VAN AS & DE VRIES
ADVOCATEN

Aan de wededele heer J.M. Sison

Rooseveltlaan 778

3526 BK UTRECHT

Nieuwegein, 25 augustus 2000

Inzake: Sison/Staat (beroep)

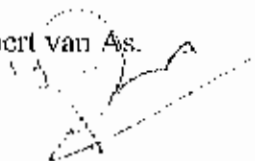
Dear Joma,

Enclosed herewith, you'll find a copy of the beroepschrift I send to the district-court in Amsterdam today.

We will meet after my return from holiday, around september 10.

Yours Sincerely,

Robert van As.

MV E.S.L. BOS-VETERMAN

MR P.C. VAN AS

MR C.M. DE VRIES

MR A.R. VAN BĀO

MR DRG P.B.PH.M. BOGAERS

MR M.P.L.M. BEIJROGGE

PROF. MR G.J.H. VAN HOOFF

PROF. MR P.H.C.J.G. VAN HUIZEN

MR G.R. SIEMELINK

MR E.T. VAN BENTUM

MR G.J. DE VALK

MR E. FEIJEN

ADVOCATEN EN PROCUREURS

SCHAKELSTEDE 1-A

1431 HB NIEUWEGEIN

POSTBUS 107

1430 AE NIEUWEGEIN

TEL. 030-60 32 922

FAX 030-60 00 166

E-MAIL hus.e.s.@hallen.nl

BOS-VETERMAN, VAN AS & DE VRIES

ADVOCATEN

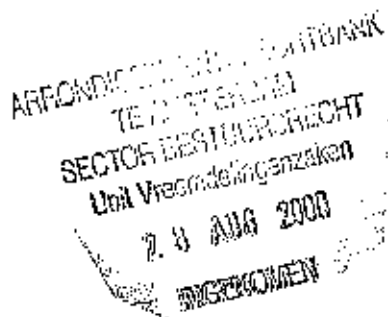
Aan de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage
zitting houdende te Amsterdam;
Sector Bestuursrecht; Vreemdelingenkamer

Postbus 75850
1070 AW AMSTERDAM

PER AANGETEKENDE POST

Nieuwegein, 25 augustus 2000

Inzake: J.M. Sison/Staat ; beroep tegen beschikking van 1 augustus 2000
Kenmerk IND: 8702-16-0027; cry nr: 801.781.4046

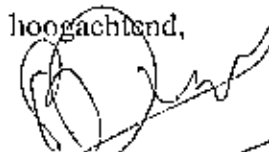
B.A. College,

In opgemelde zaak zend ik U bijgaand in viervoud het beroepschrift, gericht tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie van 1 augustus 2000. Ik moge U vriendelijk verzoeken het beroep in behandeling te willen nemen.

Tevens moge ik U verzoeken mij een ruime termijn (liefst van zes weken) te willen gunnen ter aanvulling van het beroepschrift met de gronden waarop het beroep rust. Hiertoe diene onder meer dat ik mijn vakantie gepland heb van 27 augustus tot 10 september as..

Uw berichten afwachgend, verblijf ik inmiddels met vriendelijke groet en

hoogachtend,

R.D. van As.

**Beroep (op nader aan te voeren gronden)
ex art. 8:1 Awb jo. art. 33a Vw
tegen weigering toestaan verblijf**

Beschikking van 1 augustus 2000;
Dossiernr. IND: 8702-16-0027
CRV nummer: 801.781.404

Aan de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage,
zitting houdende te Amsterdam;
Sector Bestuursrecht; Vreemdelingenkamer

geeft oerbiedig te kennen:

JOSÉ MARIA SISON, eiser, geboren op 8 februari 1939, van Philippijnse nationaliteit, wonende te UTRECHT, aan de Rooseveltlaan 778, te dezer zake domicilie kiezende te Nieuwegein aan de Schakelsteede 1-3, ten kantore van zijn gemachtigde R.D. van As (postadres: postbus 237, 3430 AE Nieuwegein), die te dezen tot gemachtigde is gesteld met het recht van substitutie;

het navolgende:

Verweerder is de STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, bij beschikking van 1 augustus 2000 (kenmerk IND: nummer 8702-16-0027) besluitende het bezwaar van eiser van 18 november 1998 ongegrond te verklaren, welk bezwaar was gericht tegen de beschikking van verweerder van 22 oktober 1998, waarbij een aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf niet is ingewilligd;

De beschikking van 1 augustus 2000 is op dezelfde datum aan eiser bekend gemaakt door toezending ervan aan de gemachtigde van eiser. Afschrift van de beschikking wordt hierbij overgelegd (**productie 1**);

Op het voorblad behorende bij de beschikking is onder meer vermeld dat eiser bij

besluit van 4 juni 1996 is medegedeeld dat gedwongen verwijdering naar het land van herkomst niet aan de orde is zolang eiser, die is erkend als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag, gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor een behandeling die schending oplevert van artikel 3 EVRM en dat ook thans gedwongen verwijdering niet aan de orde is.

Eiser kan zich niet verenigen met het besluit van verweerder voorzover het door hem gemaakte bezwaar daarbij ongegrond wordt verklaard, noch met de daaraan ten grondslag liggende overwegingen en komt daarvan bij Uw Rechtbank in beroep;

Eiser verzoekt Uw Rechtbank voorts hem een nader uitstel te verlenen ter aanvulling van dit beroepschrift met de gronden waarop het beroep rust;

Ingevolge het bepaalde in artikel 8:72, vierde lid, Awb is Uw Rechtbank – indien het beroep gegrond wordt bevonden – bevoegd te bepalen dat de in deze te wijzen uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit of het vernietigde gedeelte daarvan. Eiser verzoekt Uw Rechtbank mitsdien, bij gegrondbevinding van het beroep te bepalen dat hem in zijn hoedanigheid van (bij uitspraak van de ABRvS van 21 februari 1995; no. RO2.93.2274) erkend vluchteling verblijf hier te lande wordt toegestaan, dan wel dat hem dit verblijf – mede op grond van het vigerende driejarenbeleid van verweerder – wordt toegestaan op humanitaire gronden dan wel op een andere grond, al dan niet met de beperking “het verrichten van arbeid in loondienst”;

REDENEN WAAROM:

Eiser zich wendt tot Uw Rechtbank met het eerbiedig verzoek:

- I. te vernietigen de beschikking van verweerder van 1 augustus 2000, waarbij het op 18 november 1998 gemaakte bezwaar van eiser tegen verweeders beschikking van 22 oktober 1998 ongegrond is verklaard;
- II. ingevolge artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene Wet Bestuursrecht

primair: te bepalen dat eiser als vluchteling in Nederland zal worden toegelaten, althans dat hem verblijf hier te lande zal worden toegestaan, hetzij op humanitaire gronden, hetzij op een andere grond, al dan niet met de beperking "het verrichten van arbeid in loondienst;"

subsidiair: verweerder op te dragen, binnen een haar daartoe ingevolge artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb te stellen termijn, een nieuw besluit te nemen, zulks met inachtneming van (in ieder geval) de uitspraken in onderhavige zaak van de Afdeling (Bestuurs)rechtspraak van de Raad van State van 17 december 1992 (No. RO2.90.4934) en 21 februari 1995 (No. RO2.93.2274, in diër voege zoals primair verzocht, zulks onder verbeurte aan eiser van een in goede Justitie vast te stellen dwangsom door de daartoe aan te wijzen rechtspersoon, als bedoeld in artikel 8:72, zevende lid, van de Awb, indien of zolang verweerder niet voldoet aan de in deze te wijzen uitspraak;

- III. verweerder, althans de daartoe aan te wijzen rechtspersoon, te veroordelen tot vergoeding van de(nader bij staat op te maken) schade die eiser als gevolg van het te vernietigen besluit heeft geleden of zal lijden, alsmede in de kosten die eiser in verband met de behandeling van dit beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, één en ander zoals bedoeld in artikel 8:73, eerste lid, van de Awb, respectievelijk artikel 8:75, eerste lid, van de Awb.

Nieuwegein, 25 augustus 2000

't welk doende, etc.

R.D. van As
(gemachtigde)